

Arrest

nr. 227 391 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIR
Hoge Aardstraat 22 bus 1
2610 WILRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DEMIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 3 november 2016 in het bezit gesteld van een A-kaart, in het kader van gezinshereniging met zijn toenmalige echtgenote, een erkende vluchteling in België.

Nadat is vastgesteld dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote en er geen relatie meer is, neemt de verwerende partij op 24 mei 2018 een beslissing tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing.

Op 28 juni 2018 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 21 mei 2019 wordt verzoeker erkend als vluchteling.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure voor de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig zijn.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient eveneens actueel te zijn en moet dus voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

3.2. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoeker op 21 mei 2019 als vluchteling werd erkend en op 16 september 2019 een A-kaart ontving, geldig tot 22 mei 2024.

Dit gegeven wordt door de partijen niet betwist.

De vraag is dan ook of, in het licht van het hierboven gestelde, het aanvechten van de bestreden beslissing verzoeker nog enig voordeel kan opleveren.

Waar verzoeker door de bestreden beslissing een verblijfsrecht heeft verloren, geniet hij immers heden weer een verblijfsrecht voor vijf jaar.

Wanneer verzoekers belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Het komt verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij de nietigverklaring (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting erkent de raadsvrouw van verzoeker dat hij als gevolg van deze erkenning niet meer van het grondgebied kan worden verwijderd, maar meent zij dat hij zijn belang bij het beroep behoudt. Immers, bij een vernietiging van de bestreden beslissing zal hij een langere periode van ononderbroken verblijf hebben gekend, wat een meer gunstige uitgangspositie inhoudt indien hij de Belgische nationaliteit wil verwerven. Waar de verwerende partij stelt dat dit belang hypothetisch is daar verzoeker slechts verwijst naar een eventuele toekomstige poging om Belg te worden, repliceert de raadsvrouw van verzoeker dat dit geenszins het geval is, daar zijn erkenning als vluchteling, in tegenstelling tot een

vernietiging van de bestreden beslissing, niet inhoudt dat hij *“in zijn rechten wordt hersteld”*, maar enkel dat hij thans een verblijfsrecht geniet onder een ander statuut dan het aanvankelijk beoogde.

Toch overtuigt dit betoog niet.

De raadvrouw van verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de verwerende partij na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog steeds het verblijfsrecht van verzoeker kan intrekken. Het is dan ook niet zeker dat verzoeker in zijn rechten zal worden hersteld en bijgevolg ook niet zeker dat hij een langere periode van ononderbroken verblijf zal kennen. Bijgevolg doet verzoeker slechts blijken van een hypothetisch belang.

Het geformuleerde belang om de bestreden beslissing te vernietigen om een meer gunstige uitgangspositie bij een eventuele toekomstige nationaliteitsverklaring niet in gevaar te brengen, kent bovendien slechts een onrechtstreeks karakter.

Een hypothetisch en onrechtstreeks belang volstaat niet om een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen (RvS 15 mei 2003, nr. 119.408).

De Raad stelt derhalve vast dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES